

paa Valen. Det maa vi altsaa finde os i, om slig en Stemning maatte findes i Befolkningen. Jeg har nu ikke denne Opfattelse, men skulde den være til Stede, maa vi finde os i vor Skæbne, og jeg for mit Vedkommende skal ikke have noget imod at modtage Besøg enten af det ærede Medlem for Aarhus (Sabroe) eller det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe). Jeg vil endogsaa paatage mig en Tjeners Skikkelse og bestille Lys og Varme og Lokale, og hvad dertil hører, for at man paa passende Maade kan modtage de Herrer. (Sabroe: Jeg tager Dem paa Ordet!) Jeg forstaaer meget godt, at man har denne Betragtning; jeg har den nu ikke, jeg har en anden Opfattelse. Dersom der var Tale om at gennemføre Pryglestraffen som almindelig Straf, ja saa turde jeg ikke mødes med dem. Det er nemlig noget, jeg indrømmer, vi stadig have stræbt bort fra, og som jeg vil være med til ogsaa paa visse Omraader at faa fjernet, og det glæder mig i en overordentlig Grad, at Lovforslaget tager det bort der, hvor det vitterligt kan gøre betydelig Skade. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, da det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) har omtalt det, men de Straffebestemmelser, vi have for unge Mennesker, dem anser jeg for at være i høj Grad skadelige og fordærvelige, og dem vil jeg gerne have bort. Jeg har ogsaa tidligere talt om, at Tyendelovens Bestemmelser vedrørende Hustugten maa vi se at komme bort fra. Alt saadant maa vi have fjernet, fordi det kan gøre Skade, kan gøre Ulykker. Men det, hvorom der her er Tale — lad os dog endelig huske derpaa — det er ikke nogen Indførelse af Prygl som almindelig Straf, det er kun Indførelse af Pryglestraf for disse bestemte Personer, som gentagne Gange gøre sig skyldige i voldsomme Overfald paa sagesløse Personer, og jeg forstaaer slet ikke den Indignation, der gør sig gældende over for en saadan Gengældelse.

Jeg har nu opfattet Straffelovens Bestemmelser i al Almindelighed saaledes, at der er tre Ting, man søger at gennemføre ved en Straffelov. Det første er en Gengældelse. Man holder ikke af nu om Tider at tale om dette, men hvad er det dog andet? Det er ganske vist ikke det, man havde hos Jøderne i sin Tid, da man sagde: Øje for Øje, Tand for Tand og Bule for Bule! Det var en meget logisk Straffemaade, som var meget nem at komme til Rette med, naar Straffeloven var saadan, at Straffen skulde bestaa i en Tildeling af den samme Vold, som vedkommende havde

paaført andre. Det er man kommen bort fra, fordi det ikke svarer til vor Tids Tankegang og heller ikke til det humane Hensyn og forskellige andre Hensyn, som gøre sig gældende i Samfundet. Men der er dog i vor Straffelov som en første Bestemmelse en Gengældelse. Den gaar ud paa at tildele Forbryderen en tilsvarende Straf for, hvad han har gjort, at udmaale Straffen i Forhold til Forbrydelsen. Hvad er det andet end Gengældelse? Man kan slet ikke komme uden om det. Hvis det ikke er Gengældelse, hvad er det saa? Saa skulde det have til Formaal at forbedre. Det er ogsaa et Formaal, som ved Straffebestemmelser ikke maa være udelukket, men det er et Formaal, som maa komme, vil jeg sige, i tredje Række, undtagen naar det gælder Børn og unge Mennesker, thi der bør Opdragelsen, Forbedringen absolut være i første Række. Der maa ved de Straffebestemmelser, som søges gennemførte, absolut tages Hensyn til, at de kunne virke saaledes, at Forbryderne blive bedre Mennesker, maaske blive brave Borgere, og netop derfor er det jeg og mange andre ville være med til at faa Pryglebestemmelserne ud for Børn og unge Menneskers Vedkommende, thi der gøre de overvældende Skade. Her skal hele Formaalet med Straffen og det Forhold, man stiller sig i til de unge Mennesker, som gøre sig skyldige i Forbrydelser af forskellig Art, være af den Beskaffenhed, at man søger at opnaa det Resultat, at de blive bedre Mennesker. Men ellers i al Almindelighed maa for voksne Mennesker Straffen staa i Forhold til Forbrydelsen, og det maa betegnes som Gengældelse. — Det næste Punkt er, at man ved Straffebestemmelser søger at værne Samfundets Borgere mod Forbryderne, at lade Straffen have en saadan Virkning, at andre afstaa fra at gøre sig skyldige i sligt, at lade Straffen være et afskrækkende Eksempel. Man har talt saa meget om dette. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) talte i Gaar saa stærkt om, hvor barbariske og voldsomme disse gamle Straffe vare, og det var netop, for at Folk skulde afskrækkes fra at begaa disse Forbrydelser. Det er nu rigtigt nok, at Folk ikke afskrækkedes fra at begaa Forbrydelserne, de begik dem alligevel. Det er altsaa ikke i og for sig tilstrækkeligt. Men vor Straffelovgivning har dog ogsaa absolut til Hensigt at afskrække Folk fra at begaa Forbrydelser.

Endelig i tredje Række kommer dette, at man skulde søge gennem Straffen om muligt